



<http://cartilecopilarieimele.wordpress.com>

M • P R I Ş V I N
C O C O R U L

Editura Maliş, Moscova • Editura Ion Creangă, Bucureşti





GĂINA COCOȚATĂ

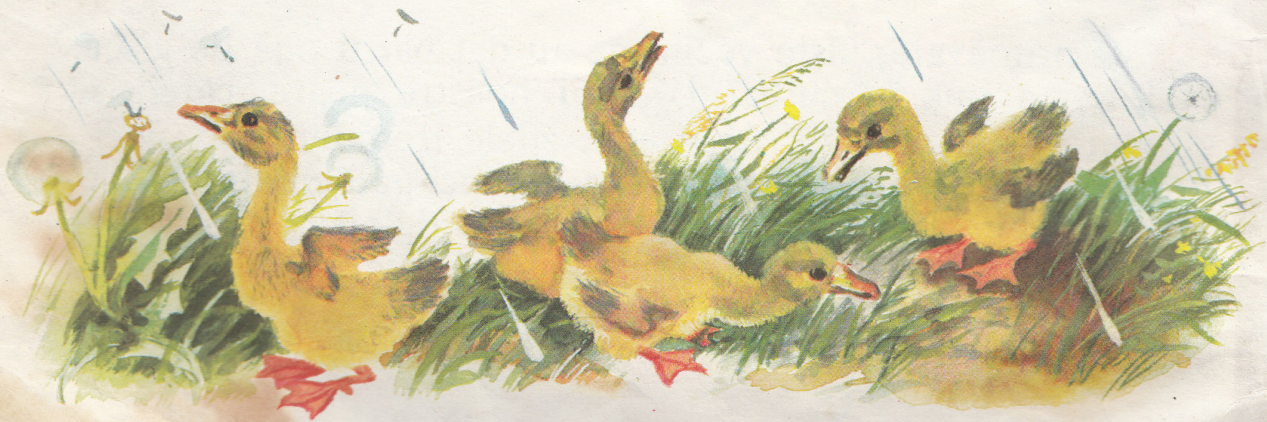
Astă-primăvară, niște vecini ne-au dat patru ouă de gîscă. Noi le-am pus în cuibarul găinii noastre negre, căreia îi ziceam Dama de pică. Au trecut zilele trebuincioase clocitului și Dama de pică a scos patru boboci galbeni. Puiiau cu totul altfel decît puii de găină, dar Dama de pică, înfoindu-se mîndră, nu ținea seama de nimic și avea acum grijă de boboci la fel cum avusese altădată de proprii ei pui.

Trecu primăvara, veni vara, păpădiile răsăriseră la tot pasul, iar bobocii, deși păreau mai înalți decît mama lor cînd își întindeau gîturile, tot se mai țineau după ea. Se întîmpla uneori însă ca găina, scormonind pămîntul cu ghearele, să-și cheme în zadar puii. Bobocii nu-i răspundeau și-și vedeau de treaba lor, ciugulind păpădiile și risipindu-le puful în vînt. Atunci Dama de pică îi privea bănuitoare, după cum ni se părea nouă. Păi ce! Ea scormonește pămîntul cu ceasurile, se-nfoaie și cotcodăcește, iar bobocilor nici că le pasă! Piuie în legea lor și ciugulesc iarbă verde! Cîte-un cîine încerca să treacă pe lîngă ea, dar nu era chip. Se năpustea asupra cîinelui și nu-și găsea astîmpăr pînă nu-l alunga. Apoi își privea bobocii cam nedumerită...

Ne uitam ce face găina și așteptam să se întîmple ceva care s-o facă să priceapă pînă la urmă că puii ei nu seamănă cîtuși de puțin cu găinile și că nu merită ca, din pricina lor, riscîndu-și viața, să se năpustească asupra cîinilor.

Și iată că lucrul acesta s-a întîmplat în ograda noastră nu mult după aceea. Era o zi însorită de iunie și în aer stăruia parfumul îmbătător al florilor. Dar deodată soarele se ascunse în nori și cocoșul dădu alarma.

– Cîrrr, cîrrr, cîrrr! îi răspunse găina și se grăbi să-și cheme bobocii sub o streășină.







– Măiculiță, ia te uită ce nori vin! se porniră să strige gospodinele, alergînd să strîngă rufele întinse la uscat.

Tunetul bubui, fulgerul brăzdă cerul.

– Cîrrr, cîrrr, cîrrr! îi dădea zor Dama de pică.

Și cei patru boboci, întinzîndu-și gîturile ca niște prăjini, o urmară sub streășină. Ne uitam și nu ne venea să credem cum, la chemarea Damei de pică, bobocii, înalți cît găina, au izbutit să se ghemuiască și se strecoare sub ea. Iar găina, înfoindu-se și întinzîndu-și aripile deasupra lor, îi acoperi, învăluindu-i cu căldura ei de mamă.

Dar furtuna nu ținu mult. Norii istoviți se scurseră spre

zări și soarele se arată din nou deasupra grădinii noastre.

Apa nu mai curgea de pe acoperișuri și păsărelele de tot felul începură să cînte din nou. Auzindu-le, bobocii pitiți sub găină începură să se foiască, vrînd să iasă la lumină.

– Afară, afară! ziseră ei.

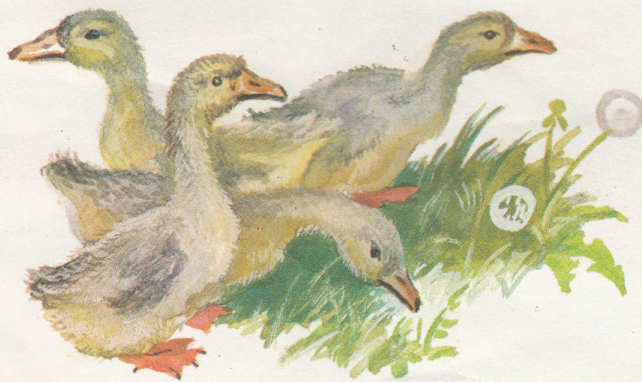
– Cîrrr, cîrrr! răspunse găina, ceea ce însemna: „Mai stați puțin, e încă răcoare“.

– Ba nu, ba nu! făcură bobocii. Afară, vrem afară!

Și deodată, opintindu-se în picioare, se ridicară și-și întinseră gîturile, iar găina, înălțată ca pe patru păjini, începu să se legene în aer deasupra pămîntului.

De-atunci totul s-a sfîrșit între bobocii de gîscă și Dama de pică: ea-și făcea veacul într-o parte, bobocii într-alta.

Pesemne, abia acum înțelesese și găina, în sfîrșit, dar nu mai avea chef să se vadă iarăși cocoțată pe prăjini.







ȘOANTA

Vîsleam, iar Șoanta, rața mea de momeală, venea cuminte în urma bărcii.

Ieșise din ou de rață sălbatică, iar acum îmi slujea mie: cu țipetele ei ademenea rățoii sălbatici spre coliba mea de vînător.

Oriunde mergeam cu barca, Șoanta mă însoțea. Dacă zăboveam într-un smîrc, iar eu dispăream la vreo cotitură și-o strigam „Șoanta!“, ea lăsa totul și, luîndu-și zborul, se apropia din nou de barcă. Și mereu așa, încotro o luam, venea și ea.

Mare bătaie de cap am avut cu Șoanta de cînd a ieșit din găoace. La început bobocii i-am ținut un timp în bucătărie. Un șobolan, aduîndu-i, a făcut o gaură în colț și s-a năpustit asupra lor. La țipetele bobocilor, am venit în grabă chiar în clipa cînd șobolanul îl apucase pe unul de lăbuță și se căznea să-l tragă în ascunzătoarea lui. Șobolanul



a fugit și bobocul a rămas proptit în gaură. Am astupat eu gaura, dar bobocul își rupsesse piciorul.

Mult ne-am mai chinuit ca să-i vindecăm piciorușul! I l-am legat, l-am bandajat, i-am pus comprese, am presărat doctorii pisate. Nimic n-a ajutat: rățușca a rămas șchioapă pentru totdeauna.

Ca orice vietuitoare, și pasărea, când e șchioapă, greu a mai duce! Există un fel de lege în lumea necuvîntătoarelor: schilozii nu sînt ocrotiți, de cel slab și suferind să nu-ți fie milă, ucide-l! Gîștele, găinile, curcile, rațele, suratele ei, o loveau cu ciocul pe Șoanta. Cei mai temuți însă erau gîscanii. Ce le păsa uriașilor de un neputincios boboc de rață! Și gîscanul, de la înălțimea lui, nu pierdea nici un

prilej să-l atace. Se năpustea ca un ciocan asupra acestui strop de viață să-l strivească, nu alta. Și cum poate să se apere o biată rățușcă șchioapă? Totuși ea, cu căpșorul ei cît o alună, și-a dat seama că singura-i salvare este omul. Și într-adevăr, nouă ne-a fost milă de ea. Orătaniile acestea necruțătoare vor s-o omoare, dar ce vină are ea dacă șobolanul i-a rupt un picioruș?

Așa că noi am îndrăgit-o pe Șoanta.

Am luat-o sub ocrotirea noastră și ea, șontîc-șontîc, a început să umble numai și numai în urma noastră, iar cînd a crescut mare, n-a mai fost nevoie să-i scurtăm aripile, așa cum făceam la alte rațe. Celelalte rațe, sălbăticiuni încă, simțeau chemarea sălbăticiei îndepărtate și căutau totdeauna să zboare într-acolo. Șoanta, însă, n-avea unde să zboare de la noi. Casa omului era și adăpostul ei. Și uite așa, Șoanta s-a aciuat printre oameni.

De aceea acum, cînd pornesc cu bărcuța la vînătoare de rațe, rățușca șchioapă vine cuminte în urma mea. Dacă rămîne prea departe, se ridică din apă și, zburînd, se apropie din nou de mine. Iar cînd se oprește să prindă vreun peștișor în smîrc, și eu între timp, cotind pe după tufe, dispar din ochii ei, ajunge s-o strig: „Șoanta!“ și rățușca șchioapă zboară spre mine.







COCORUL

Odată am prins un pui de cocor și i-am dat o broască. A înghițit-o. I-am dat alta, a înghițit-o și pe aceea. La fel pe a treia, a patra, a cincea, mai mult n-am avut atunci să-i dau.

– Bravo! s-a minunat nevastă-mea și m-a întrebat: Dar câte broaște ar putea oare să înghită? Zece poate?

– Zece, i-am răspuns, poate, sigur că poate.

– Dar douăzeci?

– Ei, chiar douăzeci, n-aș crede...

I-am tăiat cocorului vârful aripilor și el a început să umble în urma neveste-mi. Se ducea ea să mulgă vaca, cocorul după ea. Avea treabă în grădină de zarzavat, cocorul își făcea și el de lucru pe-acolo. La apă, după ea. Pînă și la



munca cîmpului o însoțea. Îi era drag neveste-mi ca un copil și nu se mai ducea nicăieri fără el. Îi era urît singură. Dacă nu-l vedea prin preajmă, era de ajuns să strige: „Fru, fru!” și cocorul alerga spre ea. Tare cuminte mai era!

Așa trăia la, noi cocorul, iar aripile lui, scurtate, tot creșteau și creșteau.

Într-o zi coboară nevestă-mea la fîntîna din marginea iazului să ia apă. Cocorul, după ea. Lîngă fîntînă, o broscuță. Văzîndu-l, broasca țuști! în iaz. Cocorul după ea. Dar apa era adîncă și de pe mal n-avea cum s-o ajungă. Deodată cocorul începe să dea din aripi și-și ia zborul. Nevastă-mea, speriată, aleargă după el. Dă din mîini, dar de ridicat în aer, vă închipuiți, nu poate. Cu ochii plini de lacrimi vine la noi:

– Vai, vai, ce necaz! Vai, vai!

Am alergat cu toții spre fîntînă. Și ce să vezi? Cocorul poposise pe un plaur, departe, în mijlocul iazului.

– Fru, fru! am strigat eu.

Iar copiii, după mine, toți într-un glas:

– Fru! Fru!

Și ce credeți, bată-l norocul! Cum s-a auzit strigat, fil, fil! din aripi și-a venit în zbor spre noi. Nevastă-mea nu mai putea de bucurie și trimise copiii să dea fuga după broaște. În acel an erau broaște destule și copiii au adunat repede două șepci pline. Au adus broaștele și-au început să le dea cocorului una cîte una, numărîndu-le. I-au dat cinci, le-a înghițit. I-au dat zece, le-a înghițit. I-au dat douăzeci, treizeci și uite-așa a mîncat cocorul nostru patruzeci și trei de broaște deodată.







CORBUL VORBITOR

Să vă povestesc ce mi s-a întâmplat într-un an de foamete. Tot venea în zbor la fereastra mea un pui de corb cu ciocul galben. Rămăsese orfan, pesemne. Aveam pe atunci un sac întreg de hrișcă. Mîncam și eu tot timpul păsat de hrișcă. Și uite-așa venea puiul de corb. Eu îi presăram hrișcă pe pervaz și-l întrebam:

– Păsat vrei, prostuțule?

Ciugulea ce ciugulea și-și lua zborul. Și tot așa, în fiecare zi, o lună întreagă. Iar eu așteptam ca la întrebarea mea, „Păsat vrei, prostuțule?” să-mi răspundă: „Vreau!”



Dar ți-ai găsit! El deschidea ciocul galben și scotea limba roșie la mine, fără să spună nimic.

– Las-o încurcată! m-am supărat pe mine însumi și-am terminat cu învățătura.

În toamnă, însă, dau de un mare necaz. Ridic capacul lăzii să iau hrișcă – lada goală! Hoții mi-au luat tot, pînă și o bucată de castravete ce-o aveam pe o farfurioară. M-am culcat flămînd în seara aceea și toată noaptea m-am zvîrcolit în pat. Dimineța, cînd mă uit în oglindă, eram palid și tras la față.

Cioc, cioc! aud bătînd în geam.

De pe pervazul ferestrei, corbul ciocănea.

„Carne! mi-a venit în minte. Azi am să mănînc carne!“

Deschid fereastra și haț! dau să-l înșfac. Corbul îmi scapă și zboară în copac. Mă cațăr pe geam și mă-ntind s-apuc o creangă. Corbul sare mai sus. Mă cațăr în copac. Corbul sare și mai sus, pînă în vîrfurile copacului. Acolo n-am cum s-ajung. Copacul prea se clatină. Mă uit la el. Corbul, șugubățul, se uită la mine și deodată-l aud că spune:

– Păsat vrei, pro-stu-țu-le?







COPIII ȘI RĂȚUȘTELE

Dînd ocol satului, o rață sălbatică se hotărî, în sfîrșit, să-și mute bobocii din pădure, pe lac, în libertate. Primăvara lacul se revărsase pînă departe și loc uscat pentru pui rața n-a putut găsi, decît la vreo trei verste de mal, în pădurea mlăștinoasă. Iar acum, cînd apele s-au retras, era nevoită să străbată cele trei verste pînă la lac.

În locurile deschise, unde nu se putea feri de ochii omului, ai vulpii ori ai uliului, rața-mamă mergea în urma bobocilor, ca să nu-i scape nici o clipă din vedere. La fel și în dreptul fierăriei: cînd să treacă drumul, rața i-a lăsat, bineînțeles, pe pui să treacă înainte. Acolo i-au zărit copiii și-au început să zvîrle cu șepcile în ei, ca să-i prindă. Cît timp copiii au fugărit bobocii, rața alerga după ei, cu ciocul deschis, sau zbura în toate părțile, însăimîntată, fără să se apropie prea mult. Copiii se pregăteau să prindă și rața, cînd am apărut eu.

– Ce vreți să faceți cu rățuștele? i-am întrebat aspru. Luați din scurt, copiii s-au grăbit să-mi spună:

- Le dăm drumul.
- Mda, „le dăm drumul“! am spus eu, tot supărat. Da' de ce-a trebuit să le prindeți? Unde-i mama lor acum?

- Uite-o colo! au răspuns copiii în cor.

Și mi-au arătat un dîmb, în apropierea cîmpului semănat, unde într-adevăr rața se opri se cu ciocul deschis de spaimă.

- Repede, le-am poruncit copiilor, dați-i bobocii înapoi!

Copiii, parcă bucuroși să-mi asculte porunca, dădură fuga cu rătuștele spre dîmb. Rața zbură ceva mai încolo, dar cînd copiii îi lăsară bobocii și se îndepărtară, veni repede în calea odraslelor. Măcăind, le spuse ceva în legea ei și o porni spre cîmpul semănat cu ovăz, urmată de cei cinci boboci. Și astfel, ocolind satul prin lanul de ovăz, familia și-a continuat drumul spre lac. Bucuros. mi-am scos șapca și, fluturînd-o în urma lor, le-am strigat:

- Drum bun, rătuștelor! Drum bun!

Copiii începură să rîdă.

- Ce vă hliziți, caraghioșilor? le-am spus eu. Credeți că nu mai pot da de buclucuri pînă să ajungă la lac? Urați-le și voi drum bun!

Și aceleași șepcuțe tăvălite în praf, care prinseseră rătuștele, se ridicară în aer, iar copiii strigară toți deodată:

- Drum bun, rătuștelor, drum bun!







Titlul ediției originale:

М. Пришвин. ЖУРКА

Издательство „Малыш“, Москва, 1978

În românește de Irina Andreescu

Иллюстрации de K. BEZBORODOV

Lector Carmen Pațac

Tipărit în U.R.S.S.

1984